Krisťákova skupina **Mohykáni** mě minula, protože když jim aplaudovala celá ústecká Porta, naše kapela teprve vznikala. Ale Porta (zatím) běžela dál a v Praze se pod hlavičkou Tábornické unie konaly večery Trail Songs. Na Staroměstském náměstí v sále Ministerstva obchodu se střídaly trampské, folkové i bluegrassové kapely. Běželo to asi dva roky, než někdo napsal zezadu na portál křídou „Běž domů Ivane“, snaživý fízl si všiml, a pořady skončily.

Tam někde nás s **Krisťákem** seznámil Wabi Ryvola nebo jsme se prostě potkali. Tramp hlavou i srdcem, milovník country a sběratel hudebních nástrojů. Ty přeplňovaly nejmenší byt na Smíchově, který s Jarkou obývali, a přesto se tam občas ještě vešlo pár kamarádů.

Já s několika přáteli jsem tenkrát objížděl republiku a hledali jsme místo, kam by se mohla uchýlit v Ústí zakázaná Porta. Krisťák zatím naplňoval svůj velký country sen – kapelu ze samých holek. V jazzu se takové věci objevovaly (kdo by si nevzpomněl na film Někdo to rád horké), ale v country a u nás? Podezírám ho, že Jarce už dávno předtím vnutil banjo, protože houslistky nebo kytaristky se sehnat daly, ale banjo v holčičích rukou? Mezi kamarády nápad trochu vyvolával skepsi. Ale když v létě 1971 tvrdil, že projekt je v podstatě hotov, zvědavost zvítězila. Tehdy končil náš seriál koncertů v Divadle Ateliér ve Spálené ulici, pozval jsem je na čtyři písničky. Krisťákovy schovanky. Doufal jsem, že to nebude moc velký průser, ale byla to bomba. Žádné holčičí cukrbliky, ale sehraná parta s dobře zvládnutým repertoárem. Zaujalo mě to natolik, že jsem jim přidělil místo ve vůbec prvním pořadu Písně dlouhých cest v Malostranské besedě (zlé jazyky tvrdily, že jsem ten cyklus trvající potom dalších devatenáct let vymyslel kvůli nim). **Schovanky** se rozjely a brzy už měly nabídky samostatných koncertů. Taky jsem potom pro ně napsal i pár textů.

Krisťák zakladatel, dramaturg, impresário a manažer vydupal ze země něco, co mělo nejen vysokou hudební laťku, ale co se za éry JEHO Schovanek mělo také čistou a kultivovanou

podobu. Jak tomu bylo dál, si už raději nepamatuji. Ten projekt byl natolik zajímavý, že se našlo dost vykuků, až Krisťák s Jarkou zůstali zase sami.

Ale takhle smutně bych končit nechtěl, protože Krisťák byl nádherný, člověk, společenský a hlavně zapálený do všeho, co čeho se ponořil. Taky zplodil syna, dnes světoznámého výrobce hudebních nástrojů.

Že už dvaadvacet let není mezi námi? Moc se mi to nezdá. Jako bychom seděli v hospodě včera a vymýšleli nápady, které zdánlivě nešly nikdy zrealizovat. A ono se to dařilo.

P.S. Zajímalo by mě, kolik je mezi čtenáři Folktime pamětníků Krisťáka nebo těch nejstarších Schovanek.